

Láska bez zábran

(Harry a Ginny)

Dva mesiace po Voldemortovom definitívnom páde sa život Harryho Pottera konečne dostával do normálnych kolíají. Až doteraz musel neustále byť nápomocný ministerstvu a dennodenne opakovať svoje svedectvo o tej noci. Našťastie, nový minister Kingsley Pastorek chápal, že Harry si chce zariadiť život podľa seba a tak mu podľakoval za spoluprácu a ukončil celú vec s Voldemortom. Ponúkol mu svoju pomoc čo sa týkalo jeho ďalšieho štúdia a budúceho povolania, pretože Harry odjakživa túžil byť bystrozorom. V tom sa mu Kingsley rozhodol vyjsť v ústrety a rozvíjať jeho mladý talent.

Podľa noriem kúzelníckeho sveta bol Harry už dospelý a tak opustil dom Dursleyovcov ešte predtým, než začal hľadať vitéaly a rozhodne sa k nim nemienil vrátiť. Preto nadšene prijal ponuku Weasleyovcov, aby zostal u nich, kým si nenájde niečo iné. Pravdou bolo, že síce zdedil Siriusov dom, ale nepovažoval ho za domov a po tom všetkom sa doňho viac nechcel vracat'. Možno raz nájde preň lepšie využitie.

Keďže už všetky svoje starosti týkajúce sa Voldemorta mohol hodiť za hlavu, začal uvažovať, čo ďalej a ako si usporiadať život. V snoch ho neustále mätali jeho priatelia a blízky, ktorí zahynuli a on im nemohol pomôcť, ale uvedomoval si, že poddávať sa smútku mu nepomôže a musí žiť ďalej. Kde? Ako? S kým?

Harry ležal na posteli v Ronovej izbe v Brlohu, ktorú spolu zdieľali. Teraz ju mal celú len sám pre seba, lebo Ron a Hermiona odišli pre pár týždňami do Austrálie hľadať jej rodičov. Možno mal ísť s nimi, ale rozhodol sa zostať. Jednak chcel byť nablízku Ginny a tiež Ron s Hermionou potrebovali čas, aby si zvykli na svoju novú situáciu. Bol práve týždeň pred Ginninými narodeninami a on tesne pred spánkom opäť rozmýšľal nad realizáciou svojho prekvapenia. Originalitou síce priam nevynikal, ale dúfal, že ju dokáže potešiť. Je najvyšší čas začať s prípravami, povedal si a zaspal.

„Dobré ráno, pani Weasleyová.“ pozdravil ráno, keď zišiel do kuchyne.

„Aj tebe, Harry. Tak ako? Zase musíš na ministerstvo?“ spýtala sa ho a súcitne naňho pozrela.

„No, na ministerstve ma už našťastie nepotrebujú, ale musím na pár dní odísť.“ odpovedal jej.

„Ach, aha. A na ako dlho? Dúfam, že sa stihneš vrátiť na Ginninú oslavu.“ zašepkala potichu.

„Určite áno, nebojte sa. A inak, budem bývať u Georga. Potrebujem si zariadiť nejaké veci v Priečnej ulici, takže mi to tak bude najlepšie vyhovovať.“ vysvetlil Harry.

„Takže dnes ideš za Georgom? mohol by si mu vziať nejaké veci a jedlo, čo som mu pripravila? Veľmi sa zmenil.“ skonštatovala a povzdychla si. V mysli sa jej vrátili spomienky na ten deň, keď Fred zomrel. Obdivoval ju, ako statočne to nesie, a to hlavne vďaka úžasnej podpore jej manžela a ostatných detí. Každého jeho strata zasiahla a o to viac teraz držali spolu.

„Iste, vezmem mu to. Sú to tamtie dva balíčky?“ ukázal na krabice v rohu miestnosti.

„Áno, to je ono zlatko. Pozdravuj ho a že ho prosím, aby sa tu občas ukázal. A nech nezabudne na oslavu.“ vravela Molly a uvažovala, čo ešte by synovi mala odkázať.

„Tak ja už budem musieť ísť.“ povedal Harry.

„Nerozlúčiš sa s Ginny?“ spýtala sa prekvapene.

„Nechcem ju budiť, včera som jej vravel, že na pár dní odchádzam, takže sme sa rozlúčili.“ usmial sa potmehúdsky Harry. Ich včerajšie lúčenie bolo naozaj vášnivé.

„Tak dobre, nebudem ťa viac zdržiavať. Dovidenia, Harry.“

„Dovidenia, pani Weasleyová.“ rozlúčil sa a vyšiel na dvor, odkiaľ sa mohol premiestniť. Nešiel však rovno do Priečnej ulice, ako tvrdil. Jeho prvá cesta viedla do Godrikovho dolu. Teraz, keď bolo po všetkom, mohol zájsť konečne na hrob svojich rodičov, bez toho, aby sa musel zakrádať nocou po tmavom cintoríne. Ich hrobku našiel ľahko v rovnakom stave ako keď tu bol zatiaľ prvý a posledný krát. V okolí nebolo nikoho, kto by ho mohol vidieť. Sadol si na zem do tieňa, ktorý tam vrhala stará lipa zasadená hneď vedľa. Chvilu sedel len tak mlčky. Pripadal si trochu hlúpo. Ale napokon sa odhodlal a prehovoril.

„Ahojte. Tak je konečne po všetkom. Konečne snád' budem môcť žiť vlastný život tak, ako budem sám chcieť. Škoda len, že bude aj naďalej bez vás. No ale aj tak som tu, lebo chcem, aby ste to vedeli prví. Kiež by si tu bol, ocko, aby si mi mohol poradiť. Nevie, na koho sa v tomto obrátiť. Ja totiž... zamiloval som sa a viem, že s ňou chcem byť do konca života.“ usmial sa nespoko. „Je krásna, inteligentná, rozvážna a proste... úžasná. Verím, že by sa vám páčila. No a o týždeň má narodeniny a ja ju chcem požiadať o ruku. Lenže, vôbec netuším ako. Nie som práve romantický typ a no...“

moje skúsenosti s dievčatami za moc nestoja." povedal trochu v rozpakoch. Potom trochu posmutnel.

„Nezostal mi nik, kto by mi poradil. Už tu nie je ani Sirius ani Remus. Len dúfam, že ste sa konečne po rokoch stretli a ste tam hore šťastní. Mami, dúfam, že ju urobím šťastnou tak ako teba ocko. Opravím náš starý dom a budeme tam bývať." slúbil Harry a prezradil im svoje plány do budúcnosti.

„Mám vás rád. Chýbate mi." rozlúčil sa s nimi a z cintorína zamieril rovno k spomínanému domu na konci dedinky. Stáli tam len trosky, rovnako ako keď tam boli s Hermionou naposledy. Avšak za denného svetla nevyzeral tak zle a on veril, že jeho oprava bude možná.

Potom sa už premiestnil do Priečnej ulice a vošiel do Georgovho obchodu. Rozhliadol sa naokolo a keď ho nevidel nikde na predajni, vyšiel schodmi do horného bytu a zaklopal.

„Ďalej!" ozvalo sa zvnútra.

„Ahoj, George." pozdravil Harry, keď vošiel. V byte bol trochu neporiadok. George sedel v jednom kresle a pozeral von oknom do uličky preplnenej ľuďmi.

„Ako sa darí?" snažil sa ho vtiahnuť do rozhovoru.

„Ide to." povedal bezvýrazne.

„Tu sú nejaké veci, čo poslala tvoja mama. Kam ti ich mám položiť?"

„Niekam tam." ukázal neurčito rukou na neporiadok vládnuce v izbe. Položil teda krabice na zem a posadil sa do kresla oproti nemu.

„Počuj, potrebujem tvoju radu. Ide o Ginny..." začal Harry a dúfal, že mu jednak George bude vedieť poradiť a tiež, že ho privedie na iné myšlienky. Pri zmienke o Ginny naozaj trochu ožil.

„O čo ide, Harry?" zbystril.

„No vieš, o týždeň má predsa narodeniny a ja som uvažoval aký darček jej dať. 17. narodeniny sú predsa len trochu iné než tie ostatné, nemyslíš?"

„To rozhodne. A ty si stále nič nevymyslel, čo?" uškrnul sa trochu a po veľmi dlhom čase Harry videl na jeho tvári úsmev.

„No..." začervenal sa Harry a snažil sa skryť rozpaky. „Ja viem presne, čo jej v ten deň chcem dať, ale neviem, ako to urobiť."

„Čože? Ty jej nedáš darček normálne na oslave ako my všetci?" prekvapene zdvihol obočie George.

„Nie. Tento darček jej musím dať v súkromí, ak mi rozumieš. Ja totiž..."

„Pre Merlina, tak už sa vymáčkni, Harry. Už začínaš byť ako Ron." žartoval George a Harry sa zaškeril.

„Tak dobre. Chcem požiadať Ginny o ruku. Len neviem, ako to urobiť." prezradil napokon.

„No to je jednoduché. Padni na kolená a spýtaj sa jej. A chápem, chceš to urobiť v súkromí, keby ťa odmietla, čo?" smial sa George, pretože to bola za posledné dni najlepšia správa, akú počul.

„Prestaň, vieš ako to myslím." usmieval sa Harry. „Chcem, aby to bolo výnimočné, aby na to spomínala rada."

„Tak to máš šťastie, že si prišiel za mnou a nie za Ronom. Nie žeby som mal viac skúseností, ale predsa len som romantickejší typ než on."

„To máš pravdu. Raz mu Hermiona povedala, že je citlivý ako peň." zaspomínal Harry na časy, keď ešte trojica chodila do školy.

„Ďakujem, Harry. Toto som potreboval. Konečne sa trochu zasmiať. Je to ťažké, keď tu nie je Fred. Ale, mal by som ísť ďalej, však? Ty mi rozumieš, Harry. Sám si toho v živote dost stratil." zvažoval opäť George.

„Rozumiem ti, ale práve preto musíme ísť ďalej. Tak už na to nemysli a pomôž mi vymyslieť, ako na to." vrátil sa Harry späť k téme a začali teda spoločne vymýšľať prekvapenie. Dali si na tom naozaj záležať a Georga tešilo, že to Harry myslí s jeho sestrou tak vážne. Nepochyboval o tom, že sú tí dvaja pre seba stvorení a prial im v živote len všetko dobré. Snažili sa vymyslieť všetko do najmenšieho detailu, ale niekedy práve ten jeden, s ktorým nik nepočítal dokáže zmeniť všetko a výsledok je napokon úplne iný, než sme si naplánovali.

Ginny sa ráno zobudila s dobrou náladou. Dnes má predsa narodeniny a konečne bude dospelá. To znamenalo, že mohla používať kúzla aj mimo školu bez obmedzenia. Navyše sa tešila na malú rodinnú oslavu, ktorú jej matka pripravovala každému svojmu dieťaťu pri príležitosti oslavy jeho plnoletosti. Obliekala a upravovala sa starostlivejšie než inokedy. Ani nie tak kvôli oslave, ako kvôli Harrymu. Bol preč už týždeň a veľmi jej chýbal. Už si zvykla na jeho prítomnosť v dome a ich každodenné stretnutia u nej v izbe. Našťastie, rodičia o tom ako dúfali nemali predstavu. Desila sa okamihu, keď bude musieť odísť do školy a bude bez Harryho. Ako to len vydrží?

Ako každý deň ráno otvorila svoj denník a napísala si doňho poznámku. Zápisky si viedla pravidelne vždy ráno a večer.

Najprv napísala, čo od daného dňa očakáva a večer zhodnotila, ako veľmi sa jej očakávania splnili.

11. augusta 1998

Dnes je deň mojich 17. narodenín. Mama samozrejme pripraví oslavu a dúfam, že sa konečne trochu zabavíme. Všetci sme stále veľmi smutní, ale my žijeme ďalej a nesmieme nechať príznaky minulosti, aby nás navždy spútali. Drahý braček, dúfam, že sa máš tam v nebi dobre a dávaš na nás pozor tam zhora. Viem, že keby si tu dnes mohol byť s nami, bol by to pre mňa ten najväčší dar a s Georgom by ste sa postarali o tú najlepšiu zábavu. Veľmi nám všetkým chýbaš. Dúfam, že Harry príde skôr, než to všetko začne. Chcela by som stráviť deň v jeho spoločnosti. Sedieť niekde na rozkvitnutej lúke, držať sa za ruky, cítiť jeho bozky na svojich perách.... Radšej už pôjdem, dnes si rozhodne nenechám ničím skaziť náladu.

Zišla do kuchyne, kde už jej mama stála pri panvičkách a hrncoch a s prútikom dávala pozor, aby všetko prebiehalo tak ako má.

„Dobré ráno.“ pozdravila veselo. Molly sa prekvapene obzrela, asi bola natoľko zamyslená, že ju nepočula schádzať dole.

„Ginny, ty už nespíš? Všetko najlepšie moja malá. Moje malé dievčatko už je dospelé. Už ste mi všetci vyrástli a čoskoro nás s otcom opustíte aj vy dvaja s Ronom.“ plakala Molly a objímala dcéru. Ginny sa snažila negúľať príliš očami. Vedela veľmi dobre, že táto chvíľa je pre jej mamu takmer posvätná. A skutočne, všetky jej deti už sú dospelé a teraz aj jej jediná, najmladšia dcéra.

„Ale mami, veď ja ti nikam neodchádzam. Stavím sa, že ti zostanem na krku ešte pekne dlho.“ snažila sa ju povzbudiť.

„Ach, kiež by, dieťa. Kiež by si zostala, ale založíš si vlastnú rodinu a už ma nebudeš viac potrebovať.“ vzlykala nad'alej Molly.

„To nie je pravda, mami. Teba budem potrebovať vždy. Aj keď budem mať vlastnú rodinu, aj keď budem bývať inde, ale bez tvojich cenných rád a tvojej pomoci sa nezaobídem. Takže sa toho neboj.“ pozerala Ginny mame do očí, keď to vravela. Molly si rýchlo chrptom ruky zotrela z tváre slzy a vrátila sa k svojim hrncom.

„To si nevšímaj. Vieš, že ma to vždy príliš vezme. sadni si, hneď ti pripravím niečo na raňajky.“ uzavrela a o chvíľu jej skutočne podávala misku s kašou. Rovnako ako mama, aj otec jej zablahoželal ešte pred odchodom do práce a ostatní sa mali ku gratuláciám pridať až večer. Ron s Hermionou sa stále ešte nevrátili a keď odišiel aj Harry, dom zostal prázdny, len s tromi pôvodnými obyvateľmi.

„Harry sa ešte nevrátil?“ spýtala sa, keď dojedla aj posledné sústo kaše.

„Ešte nie, ale určite sa čoskoro ukáže. Prečo sa nezájdeš trochu preletieť alebo si neodpočinieš v záhrade?“ navrhla jej Molly, ktorá vedela, že Ginny by najradšej celý deň strávila s Harrym. Keď sa s Arturom dozvedeli, že tí dvaja spolu chodia, mali z toho obrovskú radosť. Prijali Harryho do rodiny ako vlastného syna a keby sa dali dohromady s Ginny, ich pranie by sa stalo skutočnosťou.

Oslava jej narodenín začala o hodinu neskôr, pretože čakali na posledného host'a. No Harry sa stále nevracal a tak nakoniec Ginny zahlásila, že viac nemá zmysel čakať a že ho určite zdržalo niečo dôležité. Každý však na jej tvári videl sklamanie, ktoré sa snažila skrývať najlepšie, ako vedela.

Večer, keď sedela sama vo svojej izbe, slzy sa jej kotúľali po tvári a ona potichu, aby ju náhodou niekto nepočul, vzlykala do vankúša. Otvorila svoj denník a k zápisu z rána dopísala ďalší.

Ani len neprišiel. Zabudol, že mám dnes narodeniny? dúfam, že sa mu nič nestalo, ale to je nepravdepodobné. nebezpečenstvo zo strany Voldemorta bolo zažehnané a s tými niekoľkými smrťijedmi, čo ešte neboli chytení, by si Harry ľahko poradil. Ale prečo neprišiel? nechal ju čakať celý deň a ani len nedal o sebe vedieť. Prečo? prečo? prečo?

Tou otázkou ukončila svoj zápis a odložila denník do tajnej priehradky v stole, kde je jeho miesto. Premýšľala a hľadala dôvody, pre ktoré sa Harry mohol oneskoriť a čo mu mohlo zabrániť v tom, aby poslal aspoň krátku správu. Bola natoľko zaujatá vlastnými myšlienkami, že nepočula tiché kroky na schodoch vedúce do podkrovia, kde sa nachádzala Ronova izba.

Dvere sa otvorili a dnu vpadol unavený Ron. Zavrel za sebou dvere a už už sa chcel zvaliť na svoju pohodlnú posteľ, keď sa zarazil. naproti nemu stál Harry a celá miestnosť vyzerala úplne inak než zvyčajne. Postele boli zmenšené a

odsunuté stranou a tesne pri okne stál malý okrúhly stolík s romantickou večerou pripravenou pre dvoch. Harry práve prútikom rozsviecoval niekoľko sviečok, ktoré ladne plávali vzduchom.

„Harry? Teda, netušil som, že mi pripravíš takéto milé privítanie.“ spamätal sa ako prvý Ron.

„Ron? Čo tu robíš, do pekla? veď si mal byť s Hermionou v Austrálii.“ vykrikoval zdesene Harry.

„Tam sme boli doteraz, ale keďže šlo všetko lepšie, než sme mysleli, vrátili sme sa skôr. Dúfal som, že ešte stihnem Ginnyinu oslavu, ale už asi nie. Ale čo ty tu stváraš, pre Merlina?“

„No... ja.... toto má byť prekvapenie pre Ginny, Vážne som myslel, že tu nebudeš a nebude to vadiť. Kruciš, čo teraz? Ron, nemohol by si.... ja neviem, prespať niekde inde? Prosím, viem, že je odo mňa nevhodné vyhadzovať ťa z vlastnej izby, ale je to pre mňa strašne dôležité.“ zaúpel Harry. Ron sa ešte raz poobzeral po miestnosti a pokrútil hlavou.

„Teda, kamarát, toto sa ti vážne podarilo. Ginny bude prekvapená a určite šťastná.“ uznal pochvalne Ron a po dlhom čase sa konečne zmieril s myšlienkou, že jeho najlepší kamarát miluje jeho sestru. Teda, zmieril sa s tou myšlienkou aspoň pre tento večer.

„V to dúfam. pripravoval som to celý večer a nebol som na jej oslave. Teraz si asi myslíš, že som na ňu zabudol.“ povzdychol si Harry a dúfal, že táto ich súkromná oslava ju presvedčí a odpustí mu.

„Tak to rýchlo naprav a nenechaj ju už čakať. Tak dobrú noc, vyspím sa v Billovej izbe. A Harry“ otočil sa ešte na odchode, „veľa šťastia, kamarát.“ Harry sa mu odvrátil úsmevom a keď si bol istý, že je všetko podľa jeho predstáv, potichu, aby nezobudil Weasleyovcov prešiel k Ginnynej izbe. Našiel ju ležať na posteli, s očami dokorán a opuchnutými od plaču. V duchu si začal nadávať do blbcov a idiotov a dúfal, že mu to za to stálo.

„Ginny?“ oslovil ju nežne a posadil sa k nej na posteľ. „Ginny, prepáč mi, že som neprišiel skôr, ale bolo to naozaj dôležité.“ snažil sa vysvetliť. Pozrela naňho pohľadom plným pochybností. keď potom prehovorila ľadovým hlasom, Harryho zamrazilo a v tej chvíli by sa radšej prepadol.

„V to dúfam, že to bolo dôležité. Verím, že mi to dokážeš rozumne vysvetliť.“

„Smiem ti niečo ukázať, Ginny? Pôjdeš sa so mnou na niečo pozrieť, prosím?“ požiadal ju a snažil sa ju pohladkať, no odtiahla sa. Chvíľu uvažovala, že mu povie, aby odišiel a nechal ju samu, ale nakoniec zvedavosť zvíťazila.

„Mám pre teba prekvapenie. Môžem ti zaviazať oči?“ osmelil sa a vytiahol z kapsy hodvábnu šatku. Prekvapene a trochu naštvane sa naňho pozrela, no nakoniec mu dovolila uviazať jej šatku okolo očí. Viedol ju opatrne do Ronovej izby a tam ju posadil na stoličku pri stole. Jedno švihnutie prútika a miestnosťou sa rozozvučali tóny jej obľúbenej romantickej piesne. Potom ju obišiel zozadu a dal jej dolu šatku.

„Všetko najlepšie k narodeninám, Ginny.“ zašepkal jej, keď konečne uvidela všetku tú nádheru. Stôl prestretý pre dvoch, romantické osvetlenie spôsobené len sviečkami všade naokolo, lahodná vôňa večere, ktorá bola pripravená len pre nich a Harry, ktorý tu stál a podával jej nádhernú červenú ružu.

„Odpusť mi, že som neprišiel na oslavu. Celý ten čas som bol tu a pripravoval toto. Chcel som, aby to bol pre teba nezabudnuteľný deň a ako vidím, podarilo sa mi to. Nahneval som ťa, rozplakal a ak sa teraz rozhodneš odísť a hnevať sa na mňa, nemôžem ti to vyčítať. Môžem si za to sám, že som to nestihol skôr.“ chcel povedať ešte niečo, ale umlčala ho bozkom.

„Harry, ja som si myslela, že si zabudol a ty si pritom...“ pozrela na to všetko ešte raz a oči jej žiarili šťastím.

„Milujem ťa, Harry Potter, aj keď by si občas potreboval dostať príučku.“ zasmiala sa a on ju po tých slovách bez obáv pobozkal. Teraz už vedel, že neodíde.

„Aj ja ťa veľmi ľúbim, Ginny. Viac než kohokoľvek na svete.“ povedal jej po večeri, keď spolu tancovali pri tlmenom svetle sviečok na podmanivú melódiu romantického waltzu.

„Toto bola len časť môjho darčeka pre teba, Ginny. Druhá časť ťa čaká vonku, chceš sa ísť pozrieť?“ spýtal sa. Oči jej zahoreli zvedavosťou a bez chvíľky zaváhania vybehli von ruku v ruke. Postavila sa pred dom a tam, na oblohe veľkými písmenami žiaril nápis:

„Ginny, vezmeš si ma?“

Prekvapene naňho pozrela a uvidela malú otvorenú krabičku v jeho ruke. V nej sa skvel jemný zlatý prstienok s s nejakým drahokamom uprostred. Opäť pozrela na nápis na nebi a srdce jej začalo splašene biť, akoby jej chcelo vyskočiť z hrude. nezmohla sa na jediné slovo.

„To... to myslíš vážne?“ vyjachtala napokon.

„Ginny, si svetlo môjho života, vďaka tebe nabral môj život nový smer a ja nechcem stráviť zvyšok svojho života s nikým iným, než s tebou. Viem, že máš pred sebou ešte školu, aj ja by som chcel dokončiť vzdelanie a niečo dosiahnuť, aby som ti mohol poskytnúť stabilné zázemie pre našu rodinu, ale dnes chcem počuť jedno. Chcela by si aj ty stráviť

zvyšok svojho života so mnou?"

Oči sa jej zaplnili slzami. Práve dostala ten najkrajší darček, aký si mohla želať. Vyznanie lásky od Harryho, do ktorého sa zaľúbila na prvý pohľad pri ich prvom stretnutí. nebolo to len detské pohlázenie a jej láska rástla každým dňom.

„Áno, Harry. Chcem prežiť celý svoj život len s tebou po boku.“ prikývla šťastne a on vzal jej ruku do svojej, aby jej mohol nasadiť prsteň. Potom ju pobožkal a zašepkal:

„Všetko najlepšie k narodeninám, Ginny.“

Ráno sa zobudili v spoločnom objatí v Ronovej izbe. Keď spolu zišli na raňajky, nikoho to neprekvapilo. Ale správa o ich zasnúbení im vyrazila dych a všetci im úprimne blahoželali. Nik nepochyboval o tom, že sa tí dvaja majú skutočne radi a že spolu strávia krásny život plný lásky a porozumenia.